

אם היה שוכב לאורכין — **טמאים**, לפי שכל אחד בספק שמא נישא רוב הזב עליו, שהרי לפעמים הוא שוכב על זה ופעמים על זה.⁽⁹⁾

אבל אם היה שוכב לרחבין — **טהורין** ממשכב הזב, לפי שאין רובו נישא על אחד מהם.⁽¹⁰⁾

היה ישן עליהם לרחבין, וספק שמא מתהפך עליהן בשנתו עד שהיה מוטל עליהן לאורכין — **טמאין**, שעל כל אחד יש להסתפק שמא עליה התהפך.

הרי שטמאין מדרס מספק, ולמה לא נטמא את כל הטליתות מספק?

אלא לאו, אין הטעם משום שעוקרת תמיד רגל אחת, אלא לעולם עומדת הבהמה על ארבעת רגליה וכל אחת מסייעת, ואעפ"כ טהורות הטליתות **משום דאמרינן: מסייע — אין בו ממש!**

אמר רב פפי משמיה דרבא: אף אנן נמי תנינא דמסייע אין בו ממש:

צג-ב דתנן: **רבי יוסי אומר: הסוס מטמא על**

ידיו. שאם היה הזב רוכב על סוס וטלית תחת אחת מרגליו הקדמיות, הנקראת יד, הרי היא טמאה.

החמור מטמא על רגליו האחוריות, אבל לא להיפך.

מפני **שמשענת הסוס היא על ידיו⁽¹⁾** וחמור נשען על רגליו [והא דלעיל שכל ארבעת רגליו אינן מטמאות, דלא כרבי יוסי].

ודייק רבא: **ואמאי אין הסוס מטמא על רגליו והחמור על ידיו?** שאף שאין עיקר משענתם עליהם — **הא קא מסייע בהדי הדדי?**

אלא לאו, משום דאמרינן: מסייע — אין בו ממש!

אמר רב אשי: אף אנן נמי תנינא:

רבי אליעזר אומר: כהן שעבד במקדש כשרגלו אחת על הכלי ורגלו אחת על הרצפה, או רגלו אחת על האבן שאינה מרצפת המקדש⁽²⁾ ורגלו אחת על הרצפה — **רואין כל שאילו ינטל הכלי ותינטל**

הוי כמסייע [כזה יכול וזה יכול, שאילו היה מוציאים ספסל אחד היה נשאר שוכב על האחורים].

1. ומ"מ אם יש טלית אחת תחת שתי הרגלים טמאה, דאף דעיקר משענתו על ידיו פשיטא דבלא שתי רגליו לא היה יכול לעמוד, תוד"ה שמשענת.

2. ואע"ג שהאבן היא ממין הרצפה, לא שייך לומר מין במינו אינו חוצץ כיון שאין מבטלה שם דנתקלים בה ההולכים שם, תוד"ה ויכול.

ובחזו"א שם כתב שהוא גזירת חכמים וכדמצינו כן בהרבה מקומות שהחמירו חכמים במדרס בספק ברה"ר.

9. ומזה לבד אפשר להוכיח דזב מטמא מספק, אלא הגמ' ניחא ליה להוכיח מהסיפא דישן, דמפרש בהדיא שטעם הטומאה בגלל ספק, תוד"ה לאורכין.

10. היינו כר"ש דסבר דבעינן שכל ספסל ישא את רוב הזב עליו [עיין הערה 5]. ותוד"ה לאורכין, כתבו דאתיא אפילו כרבנן, דכל ספסל